

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 949/2015
05.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Ш., због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз.бр.988/15 од 28.10.2015. године, поднетом против правноснажног решења Вишег суда у Новом Саду Посл.бр.СПК-89/2015 од 21.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз.бр.988/15 од 28.10.2015. године као основан, па се УКИДА правноснажно решење Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. СПК-89/2015 од 21.09.2015. године и предмет враћа Вишем суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Образложење

Правноснажним решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. СПК-89/2015 од 21.09.2015. године, на основу члана 318. став 1. тачка 2) у вези са чланом 317. став 1. тачка 4) ЗКП, одбијен је споразум о признању кривичног дела број СК-105/15 од 31.08.2015. године закључен између Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, окривљеног Б.Ш. и његовог браниоца З.Т., адвоката из Н.С.

Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз.бр.988/15 од 28.10.2015. године против наведеног правноснажног решења због повреде одредаба члана 439. став 1. тачка 2) у вези са чланом 318. став 1. тачка 2) ЗКП, у вези са чланом 57. став 4. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд укине решење Вишег суда у Новом Саду СПК.бр.89/15 од 21.09.2015. године и предмет

врати на поновну одлуку Вишем суду у Новом Саду или да преиначи у целости наведено решење и донесе ново решење у складу са законом.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окр. Б.Ш., адв. З.Т., сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним решењем против којег је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Према разлозима побијаног решења, суд је одбио предметни споразум о признању кривичног дела налазећи да је исти, у погледу договорене висине новчане казне од 60.000,00 динара, супротан одредбама Кривичног законика, при чему се суд позива на одредбу члана 50. став 3. тачка 5) КЗ којом је прописано да се новчана казна као главна казна изриче у висини од најмање 100.000,00 динара за кривично дело за које се може изрећи казна затвора до три године, што је случај са кривичним делом неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ које је предмет споразума, као и на околност да у конкретном случају нема места примени института ублажавања новчане казне испод границе прописане законом, а у смислу одредбе члана 57. став 1. тачка 8) КЗ, јер је за кривично дело у питању прописана новчана казна без назначења најмање мере.

Међутим, основано Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости указује да је изложено становиште суда погрешно и да је одбијањем предметног споразума о признању кривичног дела, из разлога наведених у побијаном решењу, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези са чланом 318. став 1. тачка 2) ЗКП и у вези са чланом 57. став 4. КЗ.

Одредбом члана 246а став 1. КЗ прописано је да ће се учинилац кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога, предвиђеног том законском одредбом казнити новчаном казном или затвором до три године, а може се ослободити од казне.

Кад закон изричито предвиђа могућност да се учинилац одређеног кривичног дела може ослободити од казне (члан 58. став 1. КЗ), а суд га не ослободи од казне, према одредби члана 56. тачка 2) КЗ суд може учиниоцу кривичног дела изрећи казну испод границе прописане законом или блажу врсту казне.

При том, кад постоји наведени услов за ублажавања казне, из члана 56. тачка 2) КЗ, односно када је суд овлашћен да учиниоца кривичног дела ослободи од казне, суд приликом ублажавања казне, било одмеравањем казне испод границе прописане законом било избором казне блаже по врсти, није везан ограничењима прописаним чланом 57. став 1. до 3. КЗ, како је изричито прописано одредбом члана 57. став 4. КЗ.

Занемарујући у потпуности наведену законску одредбу, судија за претходни поступак Вишег суда у Новом Саду је погрешно закључио да се окривљеном за кривично дело у питању не може изрећи новчана казна мања од 100.000,00 динара, односно казна ублажена испод границе прописане законом (члан 50. став 3. тачка 5) КЗ) и да је постигнутим споразумом о висини казне испод тог износа јавни тужилац прекорачио своја законска овлашћења, па је одбијањем споразума о признању кривичног дела из наведених разлога, учинио повреду кривичног закона о којој је реч.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је усвојио као основан захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца и на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде, тако што је укинуо побијано решење и предмет враћа Вишем суду у Новом Саду на поновно одлучивање о предметном споразуму о признању кривичног дела, приликом којег ће суд имати у виду разлоге изнете у овој пресуди.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.